

Tù završujem svojo povest ter mislim, da mi ni treba opisovati ónega velikega veselja, katero sta naredila ta dva lista. Majhni, neznatni darovi naše Vide in njenega bratca Jankota so se izpremenili z blagoslovom božjim v največje in najzdátnejše darove, katere so poklonili mestni prebivalci svojim stradajočim okoličanom.

Lj. T.

Stari urar.

Bilo je, kakor se še spominjam, pred kakimi desetimi leti, da je hodil star mož s torbico preko rame od vasi do vasi ter popraševal pri vsaki hiši, če imajo uro pokvarjeno, in če jo imajo, naj jo dadó njemu, da jo popravi. Prišel je večkrat tudi v našo vasico in prva pot mu je bila naravnost v našo hišo. V sobo stopivši, pozdravil nas je z „hvaljen bodi Jezus Kristus“, stopil k peči, ki je stala v kotu za vrati, ter molče gledal na staro uro, ki mu je visela nasproti. Takòj je našel kako napako, in uro mu je bilo treba dati v popravo.

Ko smo otroci slišali, da je prišel stari urar v vas, pustili smo takòj vse igrače, pritekli k staremu možu v hišo ter ostali pri njem toliko časa, dokler ni stara ura visela zopet na svojem mestu na steni. In rad, zeló rad nas je imel starček okolo sebe; pripovedoval nam je to in óno, in mi smo ga radi poslušali. A ne samó, da smo ga poslušali, občudovali smo tudi njegovo veliko spretnost v popravljani ur. Oj kako smo se čudili staremu možu, da si je upal dotakniti se ure na steni ter se prav nič bal ni, da bi mu padla raz steno. Mi, kar nas je bilo domačih, nobeden bi si ne bil upal, kaj takega storiti. Samó tistikrat, kadar se je ura iztekla, smeli so oče do nje, da so jo navili. In óni stari mož jo je vzel z stene, odprl jo, razpostavil vsa kolesca po mizi, ter zopet vse lepo skupaj sestavil. Če je bil starček posebno dobre volje, pripovedoval nam je o velikih in majhnih urah, pripovedoval o različnih rudah in krajih, po katerih je vže hodil. Molče smo ga otroci poslušali, da-si nismo takrat vsega razumeli, kar nam je pripovedoval o rudah in kovinah, iz katerih so narejena tudi kolesca v naši stari uri. Večkrat nam je dejal, da je sicer ubožen a vender zadovoljen, ker ga imajo ljudje povsod radi in mu dajó zaslužka. V takih pogovorih je bila ura popravljena, obesil jo je stari mož zopet na steno in se poslovil od nas za nekoliko mesecev. Vselej smo gledali otroci s solznimi očmi za njim, in nič bolj želeti, nego to, da bi se stara ura skoraj zopet pokvarila in bi jo prišel popravljat stari mož.

Nekega poletnega dne pride zopet, ali danes ni šel naravnost v hišo k stari uri, nego ostal je zunaj pred hišo, sedel na klop, podprl si glavo v roko in tožil, da je nekaj slab in bolehen. Moja dobra mati je šla takòj v kuhinjo, da mu pripravi gorke in tečne juhe, da se onemogli starček malo okrepča. Jed mu je bila v tek in postal je kmalu zgòvoren. Ker pa mož ni bil vajej prosjačiti in ni vzprejemal nobenih darov, dokler si je mogel z rokama služiti kruha, podaril je mojemu brateu lično drevesno žagico, ki jo je nosil s seboj. To žagico smo imeli dolgo dolgo za

spomin pri hiši, ker ga od tistihmal ni bilo več k nam. Poizvedeli smo, da se je tudi njegovemu življenju iztekla ura in je umrl v bližnjem vasi.

In tega njegovega zadnjega prihoda v naši hiši se spominjam najbolj živo. Mnogo drugih spominov je vže izbranih v moji duši, a tebe blagi starček, ki si hodil od vasi do vasi, in smo te otroci vselej željno pričakovali, tebe ne pozabim nikoli!

Kristina Perovska.

Kaj pripoveduje moj dédek!

Dobre volje mi smo bili:
 Kruh smo jedli, vodo pili,
 Mleko pili, pesni péli,
 Ž njimi srea smo si gréli.
 Pesni lepe — te za nas
 Bile res so tisti čas!
 Neposlušni mi nikoli
 Nismo bili v naši šoli,
 Mirno tam smo poslušali
 In zato smo tudi ználi:
 V branji, risanju, písanju,
 Kakor tudi v vsakem znanju
 Nikdo ni bil nas ubog,
 Da bi vgnal ga v kóžji rog.
 Kadar bilo je polétje,
 Trgali smo lepo cvétje,
 V kite pòtlej ga povli,
 V dar učitelju nosli.
 In ko je prišla jesén,
 Kdo je bil také drván,
 Da pod hruške bi ne hodil,
 Kamor ga želodček vodil?
 V zimi smo domá ostali
 In iz knjig pri peči brali,
 Kjer nam dédek v lepih glasih
 Pravil je o bivših časih.
 Dobre volje mi smo bili:
 Kruh smo jedli, vodo pili,
 Mleko pili, pesni péli,
 Ž njimi srea mlada gréli. —
 Kakor slišim spet in spet
 Čisto drug je mladi svet:
 Dostikrat ste hudomušni,
 V šoli redkokdaj poslušni,
 Da drugače ni mogoče,
 Kakor da vam s šibo oče

Tiste muhe razpodí
 In poredneže vkrotí.
 Kruhek več vam ni po volji,
 Zdi sladkór se vam vže bolji,
 Voda tudi — kaj bi tísto —
 Vino bolj ugaja čisto,
 In namesto mleka kava
 Zdi se vam pijača prava.
 Lépe pómлади, polétja
 Drugi vam nabiraj cvétja,
 In jesensko sadje tudi
 Drugi v usta vam ponudi!
 Zima vam je dolgočasna,
 Brez življenja, slaboglasna,
 O nesreči sánjate,
 V hiši se pregánjate.
 Majhne vozite vozíče,
 Mrtve jézdite konjíče,
 Ta z lesenimi nožmi
 Dréza tebe, njega tí!
 Ej, otroci, kam ste prišli?
 Stárost ni vam dósti v číslu!
 Komaj hlače jel nositi,
 Mož vsakdó vže hoče bití.
 Do takrát vsak dólgo čakaj
 In počasi mi korakaj,
 Da se kje ne izpodtákné,
 Da se noga ne izmákne, —
 Pòtlej bodeš se kesál,
 A prepozno bo ti žal!
 Dobre volje mi bodíte:
 Z mlekom, kruhom se hraníte,
 Pésni — ej, ta dar sladák —
 Pévaj písni lepe vsák
 Bodí v letu, bodí v zimi
 In srcé ogrevaj ž njimi!

Modést.

